

קיצור העדכון – כ' שבט תש"ע (04.02.10)

מהרע בתחכום מדיני

אם כך הם פני הדברים אז אולי נתניהו צודק כשהוא מסכים להכל ומשאיר לצד השני את תווית הסרבן.

אך לא כך הם פני הדברים. ראשית, משום שכשראש ממשלת ישראל מסכים לוותר על ריבונות היהודית בארץ ישראל ובירושלים – יש לכך משמעות עקרונית חמורה ביותר. שום מנהיג בעולם לא היה מעז לעשות זאת. ושנית – משום שכבר ראינו בהסכמי אוסלו, שכשלעצמם בגולת טונים לא נותרה כל ברירה, הוא קיבל (מן הפה ולחוצ) את רעיון ה"שלום" – קיבל את מה שרצה ואחר כך, כמובן, פעל הפוך מן המצופה. כלומר אבו מאזן לא רוצה מדינה, אבל אם האמריקנים יאלצו אותו – אז הוא ייקח...

אם חלילה וחס זה יקרה – אזי השטח היחיד בעולם שאין לו היום ריבון רשמי – כלומר יהודה ושומרון, יוכר לראשונה בהיסטוריה כשטח לא יהודי. עם ישראל יוותר באופן רשמי על נחלתו שקיבל מבורא עולם ושהוכרה ככזו על ידי אומות העולם.

מה עושים?

בינתיים, ה"גורל או ההשגחה" – שומרים ליהודים על הארץ המובטחת. אך מגוש קטיפה למדנו שגם ההשגחה מצפה מאיתנו לפעולות מעשיות. איננו נמצאים במדרגת "ה' ילחם לכם ואתם תחרישון" ועל הנס כידוע – אין סומכים.

בהכירנו את נתניהו ואת יודעים שאין הוא שייך לאותם יהודים "שהיו מעדיפים למות ולא לתת את ידם לקטסטרופה היסטורית כזאת". אם תתגלגל לידיו ההזדמנות, הוא בהחלט יגלגל אלינו את הקטסטרופה הזו. משמעות הדברים היא שעלינו למחר ולהחליפו.

הודעה משמחת

אנו שמחים להודיע שזרם המתפקדים בשנה (הלוועזית) שחלפה, היה הגבוה ביותר זה שנים. אולם אין בכך די. המערכת הפוליטית עתידה לצאת משנת החורף שלה, וכנהוג במקומותינו – משברים רבים יגיעו להכרעה מחוץ לליכוד ובתוכו. איננו יודעים מתי בדיוק ייקראו חברי הליכוד לבחור שוב את העומד בראשם, אך אנו יודעים שהתרחיש הזה יקרה,

וייתכן מאוד שהוא יקרה מהר יותר משנדמה לנו ברגע זה. מי שלא יתפקד עכשיו, יוכל להאשים רק את עצמו כששוב תיבחר אותה "קטסטרופה".

תקשורת הוגנת

לפני שבועיים פרסם העיתון 'מקור ראשון' ראיון עם יואב שורק שהסביר מדוע החליט להוריד את הכיפה על אף שהוא ממשיך לשמור מצוות כבעבר.

עם רבים מן הרעיונות שהעלה שורק בראיון, ניתן בהחלט להזדהות ולהסכים. הבעיה אינה ששורק מבקש לצאת מהגדרת הדתי ולהיות "ישראלי" נורמטיבי. הבעיה היא שעבור שורק

הנורמטיביות הזו היא דווקא החילוניות. על פי הגיונו של יואב, ייתכן ובעתיד נמצא אותו מגדל 'קוק' או מצעיר בבשרו משהו דמוי קעקוע (עם הכשר הלכתי), כדי להיות ישראלי...

אנו מאמינים כי אין דבר כזה "ישראלי יותר וישראלי פחות". כל היהודים שייכים ולגיטימיים בדיוק באותה מידה – ובלבד שכך יחוו עם עצמם.

וכאן נחשף למעשה הסיפור האמיתי של יואב. דווקא הניסיון האמיץ והסר הפשוט, לברוח מהסקטוריאליזם, חושף את עומק התודעה הסקטוריאלית שבה נתון יואב שורק.

שום הורדת כיפה לא תועיל. גם עם קוק וקעקוע – שורק יישאר מפד"לניק.

חברים יקרים – ה' עמכם!

טו וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לְחַתְּנוֹ כִּי-יָבֹא אֵלַי הָעָם לְדַרְשׁ אֵל-יְהוָה. כִּי-יִהְיֶה לָהֶם דָּבָר בֹּא אֵלַי וְשִׁפְטִי בֵּין אִישׁ וּבֵין רֵעֵהוּ וְהוֹדַעְתִּי אֶת-חֻקֵי יְהוָה לָהֶם וְאֶת-תּוֹרַת יְהוָה. וַיֹּאמֶר חַתְּנוֹ מֹשֶׁה אֲלָיו לֹא-טוֹב הַדָּבָר אֲשֶׁר אַתָּה עֹשֶׂה. **יח** נָבֹל תֵּבֵל גַּם-אַתָּה גַּם-הָעָם הַזֶּה אֲשֶׁר עִמָּךְ כִּי-כַבֵּד מְמֹךְ הַדָּבָר לֹא-תוּכַל עֲשׂוֹת הוֹ לְבַבְךָ. (פרשת 'תרו', שמות י"ח)

וכך נולדה הברוקרטיה. ייתכן ובפסוקים רמוזה ביקורת מסוימת על קבלת עצת יתרו. כשמשעה עונה לשאלת יתרו הוא מסביר לו כי העם בא לדרוש א-לוהים. כלומר משה רואה בתוך הדיון המשפטי את הרצון להתקרב אל האלוהים דרך משפט האמת והצדק. יתרו בעצתו מפריד בין הטכניקה השיפוטית לבין דרישת הא-לוהים. אמנם יתרו מדגיש את מידותיהם התרומיות של מתווכי הצדק – אבל דרישת א-לוהים ישירה של העם כבר לא מוזכרת יותר. מעכשיו האחריות עוברת מהאדם האוטונומי – מהאינדיבידואל - למתווכים.

ואולי נרשה לעצמנו להרהר שמה יש לעניין הזה קשר לחטא העגל שמגיע זמן קצר לאחר מכן. הרי פתאום נעלם המתווך וכבר אי אפשר לדרוש לבד את הא-לוהים.

אז מה נעשה? הרי חייבים מנגנון, חייבים בירוקרטיה, הרי לא ייתכן שכל אדם ירוץ אל ראש הממשלה או ישירות אל נשיא בית המשפט העליון. איך נחזיר את תחושת האחריות והשייכות הבלתי אמצעיים, במדינה מודרנית גדולה ומפותחת שחייבת שיהיו לה מנגנוני ניהול מקצועיים?

נסתפק בזה שהבנו שיש שאלה. בהבנה הזו כבר עשינו את מחצית הדרך אל הפתרון.

המדרון החלקלק

בגיליון השבת האחרון של 'מקור ראשון', חשף העיתון, על פי מקורות אמריקניים בכירים, כי נתניהו ויתר למעשה על הכל. על הגולן, על כמעט כל יש"ע, על ירושלים ועל הר הבית. תמורת שטחים בתוך מדינת ישראל אמור נתניהו לקבל כמה גושי התיישבות. תמורת ההסכמה העקרונית לכלל זה קיבל נתניהו בתמורה – שום דבר. אפילו לא שלום, אפילו לא

הכרה ביהודיותה של מדינת ישראל.

מבחינתנו אין בדברים כל חידוש. אנו מזהירים כבר שנים מפני המדרון החלקלק אליו יוביל אותנו נתניהו. גם את הגושים הוא לא יקבל, אך את 'קדושת' הריבונות הישראלית בתוך הקו הירוק, הצליח נתניהו להפר גם כן.

האמת הפשוטה

הדבר היחיד המונע את החורבן הזה הוא ההתעקשות הערבית. האמת היא שהם פשוט לא רוצים מדינה.

בפברואר 1947, במעמד העברת עניין ארץ ישראל מידי ממשלת המנדט הבריטי לטיפולו של האו"ם, הגדיר שר החוץ הבריטי ארנסט בוויין במדויק – את מטרות שני הצדדים לסכסוך:

"בעבור היהודים הנקודה העקרונית היא הקמת מדינה יהודית ריבונית. בעבור הערבים הנקודה העקרונית היא להתנגד עד הסוף לריבונות יהודית בחלק כלשהו בפלשתינה".

ב 63 השנים שחלפו מאז, לא השתנה דבר. מטרת ערביי ישראל היא שלנו – היהודים – לא תהיה מדינה יהודית. הם אינם רוצים מדינה משלהם, אילו רצו, כבר היו להם שלל הזדמנויות פז להקים אותה, בתמיכת כל העולם ובתמיכת ישראל.